

Aleksis K – viikonvaihte

Linnan narrit

Itsenäisyyspäivän juhlista on kulunut jo viikko, mutta tasavalta ei ole vielääkään toipunut niistä, sillä niin pöyristyttäviä tapahtumia siellä tapahtui jälleen kerran. Jos aivan päällimmäisiä sensaatioita lähdetään purkamaan, sellaisia ovat tietysti Ilkka Kanervan booli ja Jenni Haukion lusikka.

Kanerva, joka ei ole oikein kunnolla päässyt julkisuuteen tekstiviestijupakkansa jälkeen, keksi mennä haukkumaan juhlien perinteistä boolia sokeriliemeksi. Kaikkihan tietävät, että sellaista se on, mutta kaikki tietävät myös, ettei sitä saa ääneen sanoa. Pitää vain yrittää lipittää sitä litkua ja käydä vaikka vessassa tai kaapin takana ryyppäämässä kunnan ainetta omasta taskumatista – tai sitten odottaa niin kauan, että päästään jatkoille. Ehkäpä tälläkin tiellä tulee lopulta pää vetävän käteen, kun kerran perinteinen meno ei enää kelvannut Kanervalle, joka lienee ollut Linnan juhlissa suunnilleen neljäntäkymmenettä kertaa. Hän meni jopa vaatimaan, että booli on vaihdettava uuteen. Tuollainen möläys on yhtä suuri majesteettirikos kuin se, ettei presidentille kateta ylimääräistä lautasta. Kanervan ura lienee nyt lopullisesti ohi, ainakaan häntä ei enää ensi vuonna Linnaan päästetä, vaan hän saa mennä vertaistensa joukkoon jonnekin lähiseudun nuotionremmiin.

Ja sitten tämä Jenni Haukion lusikkagate, josta tapakouluttajat ja muotigurut ovat julkisesti pyörtyilleet yhtenä tätinä! Sauli Niinistön nuorta runoilijavaimoa on pidetty vain vähän syrjäänvetäytyvänä, ja hänellä on oltu näkevinään ujo hymykuoppa, mutta kun hän Linnan juhlissa jätti lusikan pystyyn kahvikuppiinsa, totuus paljastui. Eihän tämä tytöntyllerö mikään eteerinen runoilija ole, vaan tavallinen tootisko, joka on saanut hymykuoppansakin pystyyn jääneen lusikan tökkimisestä. Hyvä ettei silmään osunut! Siinä menivät presidentinvaalikuviot kerralla uusiksi, sillä eihän tällaisesta lusikkamoukasta ole tasavallan ykkösrouvaksi. Ei ihme, että Niinistö on alkanut epäröidä ehdokkuuttaan.

Totuuden nimessä on kuitenkin paljastettava, että Linnassa sattui muitakin mokia kuin nämä Kanervan ja Haukion toilailut. Muuan kansliapäällikkö oli esimerkiksi jättänyt frakintakkinsa kiinnitysnauhan auki ja muudan kulttuurirouva raapi takamustaan vähän ennen kättelyjonoa. Itse näin, mutten näistä ole raportoinut enkä nimiä paljasta, kun ovat itse onnistuneet välttämään etikettipoliisien silmän.

Mutta sitten se yksi hirveys, josta ei oikein tiedä, tohtiiko kertoakaan. Se sattui suunnilleen puolivälissä iltaa toisen kerroksen miesten vessassa, tarkemmin sanottuna sen eriössä. Sieltä kuulkaa kuului ihan selvästi seinän yli aito suomalainen... siis aivan oikea niin kuin missä tahansa huoltoaseman vessassa... niinku oikein sellainen värisevällä vibraatiolla varustettu... no, siis sanalla sanoen pie-u! Sellaisen voisi kuvitella kuulevansa vahingossa jossakin molskihousuympäristössä, mutta että Linnan juhlissa ja frakki päällä. Kaikkea sitä pitää kokea. Kyllä siitä olisi häly nousnut, jos olisi sattunut joku seurapiiritoimittaja paikalle.

Artikkelin lähde Kaleva